

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Пещера, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, IV НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ели Ас. Каменова

при участието на секретаря Евелина Н. Генинска
като разгледа докладваното от Ели Ас. Каменова Административно
наказателно дело № 20235240200187 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Х. К. К., ЕГН: *****, от с. Фотиново, общ. Батак, обл. Пазарджик, ул. „*****“ № 26, против Наказателно постановление № 19 от 27.11.2023 г., издадено от Директор в Областна дирекция по безопасност на храните (ОБДХ) гр. Пазарджик, с което на същия за нарушение на чл. 471а, ал. 1 във вр. с чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137 от ЗВД е наложено наказание „глоба“ в размер на 1000,00 лв.

В жалбата се развиват съображения, че НП е неправилно и незаконосъобразно, като се повдигат възражения за допуснати нарушения на административно-наказателните правила при съставяне на АУАН и издаване на НП. Сочи се, че нито в АУАН, нито в НП е посочено конкретно датата и мястото на извършване на нарушението, което е довело до ограничаване на правото на защита на жалбоподателя. Също така се сочи, че описанието на нарушението е непълно, доколкото не е съобразено със съдържанието на посочената за нарушена разпоредба на чл. 182 от ЗВД. Моли за отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Представяван е от упълномощения от него адв. П., който развива подробни

съображения за отмяна на атакуваното НП, поради несъответствие с императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Претендира разноски в размер на 500,00 лева съобразно представен списък.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрисконсулт Н. Х.-Д., която моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно, като излага подробни аргументи в тази насока. Претендира присъждане на разноски за осъществена юрисконсултска защита и прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид изложеното в жалбата и след като анализира събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

По повод получен сигнал и издадена Заповед № РД09-1056/09.10.2023 г. от Министъра на земеделието и храните, на 11.10.2023 г. свидетелите д-р Б. М., заемащ длъжността главен инспектор в отдел „Здравеопазване на животните“ при ОДБХ гр. Пазарджик и д-р Н. В. Й. – началник отдел „Здравеопазване на животните“ при ОДБХ гр. Пазарджик, извършили проверка в с. Фотиново, местност „Крегня“ в обект, собственост на жалбоподателя К.. На място в имота проверяващите установили, че в заградена част от него, Х. К. отглежда диви животни: девет броя муфлони, четири бр. пауни, три бр. турски патици и осем бр. токачки. В описания обект жалбоподателят К. имал регистриран по чл. 137 от ЗВД /Закон за ветеринарномедицинската дейност/ обект за отглеждане на говеда и пчели, но не и за отглеждане на диви животни, поради което проверяващите приели, че жалбоподателят е извършил административно нарушение на разпоредбите на ЗВД свързани със задължението за регистриране на обекти, в които се отглеждат диви животни.

За резултатите от проверката свид. Б. М. съставил констативен протокол № 0006701/11.10.2023 г. в присъствието на собственика на обекта – Х. К..

На жалбоподателя К. била връчена покана да се яви на 24.10.2023 г. от 09:30-10:00 ч. в сградата на ОДБХ – Пазарджик, за да му бъде съставен АУАН.

На 24.10.2023 г. на Х. К. бил съставен АУАН № 0000782 за нарушение на чл. 471а, ал. 1 във вр. с чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137 от ЗВД от

служителя в ОДБХ гр. Пазарджик – Б. А. М. в присъствието на извършилият на място проверка служител Н. В. Й. и присъствалия при съставяне на АУАН служител А. Т. Б.. Препис от АУАН бил връчен лично на жалбоподателя К. срещу подпис, надлежно удостоверено с разписка от датата на съставяне на АУАН. В полето за обяснения/възражения на нарушителя Х. К. записал, че т.нар. диви животни – муфлони му били продадени в с. Извор и Широка поляна и не бил информиран, че подлежат на регистрация.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалб. К. депозирал възражение с вх. № ПЗ-4927 от 31.10.2023 г. срещу съставения му АУАН до административно-наказващия орган, в което помолил наложеният му акт да бъде заменен с предписание за регистриране на нов обект. К. изложил твърдения, че зоокътът е създаден преди публикуването на Закона за защита на животните и преди приемане на чл. 22, ал. 1 за тяхната регистрация. Посочил, че е създал идеални условия за успешно отглеждане на муфлони, като към момента изпълнявал предписанията на РИОСВ за регистриране на обекта съгласно техните изисквания. Посочил също, че единствената причина да не регистрира обекта била липсата на информация, касаеща нуждата от подобна регистрация.

На 09.11.2023 г. Х. К. входирал в РИОСВ – Пазарджик два бр. заявления за издаване на регистрационна карта – за 7 бр. муфлони и за 4 бр. индийски паун, като на 22.11.2023 г. на К. били издадени: регистрационна карта № BG ПЗ 33Ж 61/2023 г. за регистрирани 4 бр. пауни и регистрационна карта № BG ПЗ 33Ж 62/2023 г. за регистрирани 7 бр. муфлони.

Административно-наказващият орган – Директорът на ОДБХ гр. Пазарджик счел за неоснователно депозираното от К. възражение и въз основа на съставения АУАН постановил обжалваното НП, с което наложил на жалбоподателя „глоба“ в размер на 1000,00 лв. за нарушение на чл. 471а, ал. 1 във вр. с чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137 от ЗВД.

Описаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото гласни доказателства - показанията на свидетелите: Б. А. М., Н. В. Й. и А. Т. Б., както и от писмените доказателства, приложени към административно-наказателната преписка и представени в съдебно заседание, надлежно приобщени към доказателствения материал по делото. Съдът намира показанията на свидетелите за последователни, обективни и логични, без съществени противоречия помежду

им. Свидетелите М. и Й. са участвали в проверката извършена в имота, стопанисван от К., като лично са възприели елементи от фактическия състав на деянието, за което жалбоподателят е санкциониран, а именно отглеждане на диви животни в обект, за който няма извършена регистрация по чл. 137 от ЗВД. Съдът кредитира изцяло показанията на двамата свидетели, тъй като същите са обективни и достоверни, взаимно обусловени и логически свързани, като по недвусмислен начин очертават гореописаната фактическа обстановка. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат на наличието на мотив да набедят жалбоподателя К. в нарушение, което не е извършил. Свидетелят А. Б. е присъствал единствено при съставяне на АУАН, като съдът даде вяра на показанията му във връзка с това, че жалбоподателят е присъствал при съставянето на акта срещу него, същият му е бил предявен за запознаване и надлежно връчен.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН пред компетентния съд и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на НП.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но по съображения различни от изложените в нея, а именно:

Съдът намира, че по делото са налице категорични, безспорни и непротиворечиви доказателства за извършено от страна на Х. К. административно нарушение по чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137 от ЗВД.

Разпоредбата на чл. 182, ал. 1 от ЗВД предвижда, че диви животни могат да се отглеждат извън естествената им среда само в зоопаркове, аквариуми, терариуми, циркове, ферми, волиери и вивариуми. А съгласно алинея втора на същата разпоредба обектите, в които се отглеждат диви животни, се регистрират в съответната ОДБХ по реда на чл. 137.

Нормата на чл. 137 от ЗВД от своя страна предвижда редът, по който се регистрират обектите, в които се отглеждат диви животни.

В чл. 4 от Наредба № 2 от 11.02.2009 г. за условията за отглеждане на космат и пернат дивеч в животновъдни обекти, съобразени с неговите физиологически и поведенчески потребности са изброени видовете дивеч,

които се отглеждат в животновъдни обекти, като муфлонът, дивата патица и токачката са включени в този списък.

Анализът на посочените разпоредби, съотнесен към установената по делото фактическа обстановка, обосновава извода, че по делото безспорно се установи, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137 от ЗВД, доколкото в обект, находящ се в с. Фотиново, местност „Крегня“ е отглеждал диви животни – 9 бр. муфлони, 3 бр. турски патици и 8 бр. токачки, без да е регистрирал обекта по реда на чл. 137 от ЗВД. Несъстоятелно се явява възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че не било доказано, че именно К. ги отглежда и то в обект, който е негова собственост. От показанията на свид. Б. М. се установи, че и друг път, предхождащ процесния случай, е правил проверка в посочения обект на жалбоподателя във връзка с издадено разрешително за отглеждане на говеда и пчелин. Свидетелят потвърди, че при издаване на предходното разрешително Х. К. е представил пред ОБДХ документи за собственост на обекта в с. Фотиново, а и освен това при съставяне на констативния протокол жалбоподателят не е възразил, че е вписан като собственик на проверявания обект. Също така Х. К. не е възразил, че и в съставения срещу него АУАН е посочен като собственик на обекта, в който се отглеждат диви животни, като е възразил единствено, че не е бил информиран за необходимостта от регистриране на обекта. В този смисъл съдът намира, че обстоятелството, че Х. К. е отглеждал диви животни в негов собствен обект не е спорно между страните, а и е установено и доказано в хода на административно-наказателната проверка.

След извършена служебна проверка настоящата инстанция намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като материалната компетентност на административно-наказващия орган следва от разпоредбата на чл. 472, ал.2, вр. ал.1 от ЗВД, а тази на актосъставителя – от разпоредбата на чл. 472, ал.1 от ЗВД, в качеството му на лекар по ветеринарна медицина. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН и не

създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл. 44 от ЗАНН в седемдневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

В този смисъл съдът не споделя възражението, направено от пълномощника на жалбоподателя, за това, че в АУАН и НП липсва посочване на дата и конкретно място на извършване на нарушението. Действително и в констативния и в санкционния акт вместо дата на извършване на нарушението е посочена датата на констатирането му, което поначало представлява порочна практика, но в конкретния случай, видно от безспорно установената по делото фактическа обстановка, изпълнителното деяние, с което е осъществен състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137, ал. 1 от ЗВД, представлява продължено действие по отглеждане на диви животни в обект, който не е регистриран съобразно ЗВД. Въпросното нарушение е от категорията на т.нар. „продължени” нарушения, които се характеризират с това, че посредством едно деяние, което се изразява в действие /отглеждане/ и бездействие /непредприемане на действия по издаване на изискуемо разрешение/ или само в бездействие, съставът на административното нарушение се осъществява трайно, непрекъснато през определен период от време. В случая към момента на осъществяване на проверката на място, т.е. датата на установяване на нарушението – 11.10.2023 г. с Констативен протокол е установено, че жалбоподателят отглежда диви животни без необходимото разрешение. С оглед на това и доколкото датата на извършване е елемент от фактическия състав на нарушението и съвпада с тази на констатирането му, следва да се приеме, че именно 11.10.2023 г. е дата на извършване на нарушението.

По отношение на мястото, съдът намира, че така, както е посочено в АУАН и НП – „в нерегистриран обект съгласно ЗВД, находящ се в с. Фотиново, местност „Крегня, собственост на Х. К. К.““ мястото на нарушението е достатъчно индивидуализирано и описанието му, макар и без посочен пл. номер, е ясно за жалбоподателя и не е ограничило правото му да разбере за какво нарушение е ангажирана отговорността му.

При определяне на санкцията административно-наказващият орган е съобразил квалификацията на нарушението и правилно е определил санкционната норма, тази на чл. 471а. ал. 1 от ЗВД, като е изложил мотиви, че не са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.

Настоящата инстанция обаче не споделя този извод на наказващия орган и приема, че в случая са налице всички белези на маловажен случай. Съгласно чл. 28 от ЗАНН при маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за приложението на този текст подлежи на съдебен контрол /ТР № 1/12.12.2007 г. на ВКС/. Съгласно § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Съгласно константната съдебна практика при преценката дали случаят е маловажен или не значение имат способът и начинът, по който е осъществено деянието, личността на дееца, мотивите и побудите, от които се е ръководел при извършване на нарушението и др., т. е. следва да бъдат преценени всички обстоятелства, които характеризират деянието и дееца във всеки един конкретен случай.

Според настоящия състав конкретните обстоятелства по извършването на нарушението разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. На първо място се касае за формално нарушение, като не се установяват настъпване на вредни последици от нерегистрирането на обекта. Действително липсата на вредоносни последици не е съставомерна за квалификацията на деянието, но тя е правнорелевантна за окачествяването му като маловажно. В хода на съдебното производство посредством разпита на двамата свидетели – М. и Й. се установи, че К. е създал добри условия за отглеждане на дивеча посредством изграждането на отделни постройки за различните видове, разположени в просторен имот, ограден отвсякъде с ограда. Това сочи, че макар и да не е регистрирал обекта, жалбоподателят е положил усилия

същият да отговаря на законовите изисквания за отглеждане на пернат и космат дивеч. Освен това, още преди издаването на обжалваното наказателно постановление, Х. К. е предприел действия по регистриране на дивите животни при РИОСВ на основание чл. 22а от Закона за защита на животните. Към настоящия момент няма данни жалбоподателят да е регистрирал обекта и съгласно изискванията на ЗВД, но това обстоятелство не променя извода за маловажност на случая, още повече наличието на активно поведение от страна на нарушителя за привеждане в съответствие със закона на дейността му по отглеждане на дивеч. На следващо място по делото липсват доказателства жалбоподателят до настоящия момент да има наложени административни наказания за нарушения по ЗВД. Мотивите и подбудите за извършване на нарушението се коренят в липсата на информираност от страна на нарушителя К. за задължението му да регистрира обекта и макар незнанието на закона да не е оневиняващо обстоятелство, то в случая характеризира дееца като личност с по-ниска степен на обществена опасност.

Изложеното дотук формира извод за изключително ниска обществена опасност на нарушението, а наложената санкция в размер от 1000,00 лева, дори в минимален размер, би била несъответно висока. Разгледани в съвкупност посочените обстоятелства обуславят по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този вид административни нарушения. Извършеното деяние не застрашава обществените отношения, които са предмет на защита с посочената като нарушена разпоредба, с интензивност, обуславяща прилагането на административно-наказателна репресия, респективно е следвало да намери приложение чл. 28 от ЗАНН и на жалбоподателя да не се налага наказание, дори и само на това основание. Несъобразявайки тези обстоятелства наказващият орган е нарушил материалния закон и е издал едно незаконосъобразно НП и като такова същото следва да бъде отменено. С оглед разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН съдът намира, че жалбоподателят следва да бъде предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Предвид изложеното съдът приема, че обжалваното наказателно

постановление е незаконосъобразно, поради което същото следва да бъде отменено.

Съобразно изхода на спора, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК право на разноски има жалбоподателят, което своевременно – в жалбата чрез процесуалния си представител, е направил искане за присъждането им. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 11.12.2023 г. се установява, че договореното адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. (петстотин лева) жалбоподателят е заплатил изцяло в брой. Съдът намира, че следва да бъде уважавано направеното от АНО възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, доколкото същият е уговорен в размер над предвидения в чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и делото не се отличава с фактическа и правна сложност. При това положение на основание чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 лв. следва да бъде намалено до минимално предвидения размер от 400,00 лв.

Предвид изложеното ОДБХ – гр. Пазарджик следва да бъде осъдена да заплати от бюджета си в полза на жалбоподателя посочените по-горе съдебни разноски в размер на 400,00 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН
Районен съд – Пещера

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 19 от 27.11.2023 г. , издадено от Директор в Областна дирекция по безопасност на храните (ОБДХ) гр. Пазарджик, с което на Х. К. К., ЕГН: *****, от с. Фотиново, общ. Батак, обл. Пазарджик, ул. „*****“ № 26, за нарушение на чл. 471а, ал. 1 във вр. с чл. 182, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 137 от ЗВД е наложено наказание „глоба“ в размер на 1000,00 лв.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл. 63, ал. 4 пр. 2 от ЗАНН нарушителя Х. К. К., ЕГН: *****, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това

друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОСЪЖДА ОДБХ – гр. Пазарджик да заплати на Х. К. К., ЕГН: *****, от с. Фотиново, общ. Батак, обл. Пазарджик, ул. „*****“ № 26, сторените разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лв. /четиристотин лева/.

Решението може да се обжалва пред Административен съд - Пазарджик в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____